

Abia astăzi însă, două-zeci și cinci de ani după a lui moarte, ele se îndeplinesc în parte ¹⁾. D.

Instrucțiunei publice al României, împreună cu raportul trimisului nostru, fusese încredințat de însuși răposatul, consulului turcesc din acea localitate. Simțind sfârșitul său, el puse să i se facă o listă amănunțită de tot ce poseda cu sine, în care arăta că voința sa este ca manuscrisele lui să se dea d-lui Ion Ghica, carcle se afla pe atunci în Turcia. Un preot grec din vecinătate primi, de pe cererea sa, cea după urmă a lui mărturisire și cel după urmă al lui suspin. Lădiță cu obiectele rămase de la Bălcescu a fost de mult trimisă familiei sale de către proprietarul ospătăriei „alla Trinacria“. Ast-fel s'a întâmplat ca d-nul C. Bălcescu, care avea manuscriptele la sine, să mi le încredințeze încă de la 1861 spre a le tipări în *Revista Română*. De atunci ele au stat până estimp la mine (1876).

Pe de altă parte, testamentul adus în țară de d. N. Ionescu la 1863, rămăsese și el uitat în dosarele Ministerului.

În fine abia acum, prin concursul d-lor Ion Ghica, C. Bălcescu și al meu, voințele ilustrului răposat începu a-și căpăta a lor realizare.

1) Bălcescu, într'o adresă către *patronii Asociației literare române*, arăta că scrierea sa asupra *Epocii lui Michaiu Viteazul* fiind aproape terminată și având numai câte-va luni de lucru spre a o sfârși, el dorește ca ea să fie tipărită în două frumoase volume în 8°, de pe împărțirea expusă mai sus, și tot de o dată să fie ornată cu un portret al lui Mihaiu Viteazul, gravat pe oțel, de pe al lui Sadeler, făcut în Viena la 1601, precum și alte patru executate în xilografie. Dorește asemeni să se trimită un june inginer român în țara ca să ridice planurile deosebitelor localități mai importante, citate în cursul operei. Aceste cheltuieli cere de la *Asociație* ca să le facă; iar pentru ostenele sale proprii și pentru toate cheltuielile făcute cu cumpărări de cărți rare și cu traducțiuni, el nu reclamă nici o indemnizare, nici măcar cele 400 exemplare